

Cap a l'any Montsalvatge

No t'abandonaré és el títol –manllevat del poema original de Joan Teixidor– d'una cançó que Xavier Monsalvatge va dedicar el 1984 a Joaquim Nadal. Més que una declaració de fidelitat a l'alcalde, ho era d'amor a les seves pròpies arrels gironines, a les quals el músic es va sentir sempre vinculat a pesar del seu allunyament de molt petit, arran de la prematura mort del seu pare i la dispersió de la família Monsalvatge. L'Ajuntament de Girona va correspondre fidelitat amb fidelitat: va col·laborar en l'edició discogràfica de les seves obres i va promoure un concurs d'interpretació de música contemporània per a piano amb el nom del compositor gironí més destacat del segle xx, un concurs que no ha tingut continuïtat ni, en el seu moment –cal admetre-ho–, gaire difusió.

Ara que s'acosta el centenari del naixement del compositor, les comarques gironines tindrien molt a dir-hi i aportar de nou. La producció de Xavier Montsalvatge és plena de ressonàncies gironines, des de la muntanya fins al mar. Ja els anys 70, el Festival

XAVI ROULETA

El compositor políglot

La intervenció gironina en la celebració serviria, en vista d'aquestes obres, per enriquir el perfil de Montsalvatge, massa simplificat amb l'etiqueta d'*antillanista*. Tant pel que fa al seu llenguatge musical com pels seus referents lingüístics i literaris, el compositor gironí sempre va fer gala de políglotisme, de parlar i escriure amb codis múltiples, un eclecticisme que avui juga al seu favor. I tanmateix el seu antillanisme hauria començat a Llofriu, amb una recerca sobre les cançons de pescadors, animada per Josep Pla, i que es va concretar en el pioner *Àlbum de habaneras* (1948).

de Cadaqués va estrenar diverses obres que li havia encarregat i que Montsalvatge va compondre precisament pensant en aquell marc i la seva història, des de les tres versions de la peça dedicada a Lídia de Cadaqués fins als seus *Sortilegis* o la seva simfonia *Folia daliniana*. Figuerenques van ser les *Tres postals il·luminades*, que van servir per inaugurar el teatre El Jardí, així com *El misteri Cuixart*. Per a Vilabertran, va compondre la *Schubertiana* per a piano. Molt més reculades són les obres vinculades a Olot, el seu origen més ancestral i una terra amb la qual se sentia també lligat per vincles familiars i d'amistat, sobretot amb el poeta Joan Teixidor i el seu parent Alexandre Cuéllar. A més del *No t'abandonaré* ja esmentat, de la seva relació amb Joan Teixidor en va néixer també el cicle *Intermezzo pastoral*, el 1934.

I si, a l'hora de celebrar el centenari, s'optés per una indagació entre detectivesca i musicològica, es podria preguntar als familiars d'Alexandre Cuéllar si en saben res de la sarsuela *La boda de Reyes Castillo*, estrenada pel quadre líric de l'Orfeó Olotí els anys 40, amb una música potser perduda per sempre; com segurament ho està també la música per a cobla *La meva Girona*, dels anys 30. A punt d'entrar en l'any del centenari, Montsalvatge continua vigent i inacabable.